

1ER CONCURS DE RELATS BREUS DE TERROR DE LA MARFÀ

Relat guanyador de la categoria A (13 a 18 anys)

Ànima per ànima d'Alba Clopés

Són les vuit de la tarda. Diluvia. Em mires, però no em veus. És massa aviat.

Has entrat buscant refugi, ho sé. No hi ha cap altre motiu pel qual una noieta com tu aniria a un teatre abandonat com aquest.

Sents les esgarrifoses notes d'un piano desafinat que distorsionen la dolça melodia convertint-la en un so tenebrós. Poc a poc camines cap a l'escenari preguntant-te qui podria estar tocant l'instrument enmig d'aquesta foscor que t'envolta i com en els més típics contes de por, amb veu dèbil i tremolosa, preguntes si hi ha algú. Ningú et respon, però no t'inquietes perquè la música va in crescendo i tens l'esperança que no t'han sentit.

De sobte els vells canelobres s'il·luminen i em permeten veure la cara de terror que has posat en veure que les tecles es mouen soles.

Fas una passa enrere. T'entrebanques amb un objecte, un canelobre que es va despenjar fa temps. Caus el terra. Totes les portes i finestres s'obren. El vent fa grinyolar les cadires entapissades de vellut i la pluja mulla les catifes vermelles.

Abraces les teves cames i enterres el cap entre elles per no haver de veure les cortines destrossades ballant. Tremoles.

Són les deu. Plou lleugerament. Aixeques el cap i amb la teva mirada vermella continues traspasant-me.

El vent ja no bufa. La pluja, com la música, és un soroll de fons. T'aixeques lentament recolzant-te en la paret. Camines fent tentines cap a la sortida. Prefereixes mullar-te abans que quedar-te en aquest lloc encantat. Estàs a punt d'arribar a la porta oberta de bat a bat, però abans que travessis el llindar es tanca. Recules un pas. Tens la mirada d'un cérvol atrapat. Intentes obrir la porta, però no cedeix. Noves llàgrimes apareixen als teus ulls. Corres cap a l'escenari, cap a la tribuna, cap als antics lavabos. Dominada per la histèria corres per tot arreu buscant algun possible responsable i aviat el trobes, només havies de girar-te.

Són les onze. Està parant de ploure. Em mires i em veus. Xiscles. Respirs profundament i et vas tranquil·litzant.

-Qui ets? D'on has sortit? –em preguntes.

Em poso a plorar.

-Només sóc un pobre esperit atrapat. Fa vint anys vaig entrar aquí en una nit com aquesta, buscava un lloc per viure, m'havia escapat de casa i no em quedaven diners. Vaig estar vivint en aquest teatre abandonat una setmana fins que em va caure un canelobre a sobre i em va matar condemnant-me a quedar-me aquí fins que algú vingui a alliberar-me. Porto anys esperant que algú entrés i es quedés fins la mitja nit, que és quan tinc prou força com per materialitzar-me. Podries salvar-me?

Dubtes. No saps què fer. Medites quines opcions tens i al final et decideixes.

-Si t'allibero em deixaràs marxar?

-Evidentment –t'asseguro-, però si et negues a ajudar-me -l'amenaço- no marxaràs mai d'aquí.

Estàs nerviosa, tot i així fas el que et demano i m'acompanyes a dalt l'escenari. Necessitem moltes espelmes, el canelobre que em va matar i un llibre d'encanteris. Ho deixem tot preparat i esperem a que sigui l'hora.

És mitjanit. Ha parat de ploure. Les espelmes s'apaguen i per la finestra es veu la lluna plena que ens il·lumina. Em mires.

-Ha arribat el moment. –et dic.

Obres el llibre, però abans de recitar l'encanteri que m'ha de salvar l'ànima dius:

-Hi ha una incoherència en la teva història. Si vas morir fa vint anys per què el teu vestuari sembla que en tingui cent?

No contesto. Aixeco el canelobre i et colpejo fortament. Caus al terra inconscient.

-Veuràs, -t'explico, encara que el teu cos estigui mort, la teva ànima m'escolta-. Sota aquest escenari hi ha el cos d'una noia que va viure a finals del segle XIX. La van assassinar i es va quedar eternament lligada a aquest lloc, però va descobrir que mentre quedés el cos la seva ànima podia marxar si una altra la reemplaçava. Ja ho saps: ull per ull, dent per dent, ànima per ànima.

Són les sis. Un sol espatarrant s'aixeca sobre l'horitzó. Em mires, no em veus però saps que sóc una ànima lliure que està flotant cap a l'infinit.

T'has quedat atrapada en un cos eternament jove esperant que vingui algú a alliberar-te.

Relat guanyador de la categoria B (19 a 30 anys)

La cel.la de Mariona Peracaula

M'encanta sentir la brisa de l'aire i els raigs de llum que creuen la meva finestra tots els matins. És l'únic plaer del que puc gaudir en la meva cel.la.

No recordo quan em van portar aquí, però són molts els que ja estaven tancats dins abans que jo arribés, i són molts més els que arribaran després de la meva mort.

Cada dia em sento més dèbil i tinc menys gana, crec que és pels medicaments que ens injecten continuament. No sé els motius de la nostra estada aquí: volen experimentar amb nosaltres? Proven productes per futures guerres químiques? O simplement volen saber quin és el límit del cos humà? L'únic clar és que aquest tancament és de per vida, i que cada nit desapareix algun dels meus companys. Sempre durant la nit.

Els que ens mantenim dia rere dia mirem d'aferrar-nos a alguna cosa, a una espurna de vida a la que seguir, per no perdre el camí. Molts segueixen amb vida, encara que les seves ments faci temps que hagin mort.

El meu company de cel.la és un d'ells. Al principi lluitava contra el seu tancament mostrant-se cínic i optimista davant l'opressió -tot l'optimista que pot ser un en aquesta situació-, però la continua experimentació i el tancament van poder amb la seva ment. Ara divaga sobre els temps en que els éssers humans no patien aquesta submissió.

Jo vaig optar per callar. Des del principi. Vaig aguantar els seus interrogatoris i no vaig dir absolutament res. Fins i tot vaig lluitar per escapar de les injeccions, però els guardians ens superen en força i disposen d'avançats mètodes de control. El meu cos a sucumbit als continus atacs, però no la meva ment i la meva ment somia. Somia amb escapar d'aquest maleït laboratori de conillets d'Índies humans. I aquest dia, ha arribat.

El gran guardià que vigila l'única sortida és l'únic impediment que hi ha entre jo i la llibertat. Quan estigui fora, buscaré als meus antics companys de la resistència i els parlaré d'aquest lloc, tornarem i alliberarem als meus companys de tancament, per després, no deixar pedra sobre pedra. Però per això, primer he d'acabar amb el guardià de l'entrada.

El pla és senzill, ens vigilen poc perquè pensen que totes les nostres ments estan sotmeses, així que simplement hauré d'escapolir-me pel passadís, apropar-me al vestíbul i quan estigui distret el gran guardià, li clavaré una xeringa que vaig robar a un dels guardians menors. M'ha costat horrors poder amagar-la entre les escasses possessions que ens permeten tenir.

Creuo lentament el passadís, que creguin que són un dels abduïts. Res d'aixecar sospites. El silenci es trenca pels crits que provenen de la segona planta. Allà és on realitzen les pitjors carnisseries.

Arribo al vestíbul i me'n adono que el silenci envolta l'habitació. Massa calma. La abans de la tempesta. Em fico la mà a la butxaca, agafo fort la xeringa i dissimuladament miro cap al gran guardià.

No el veig! No pot ser veritat. Tanta planificació, tant temps d'espera, tant patir, per què al final sigui així de senzill? No deixo de mirar al meu voltant. Ningú! No dubto més i em dirigeixo a la porta principal. Imagino que hi haurà algun tipus de clau o sensor especial, però quan m'apropo la porta s'obre al meu pas. Crec que m'estaven esperant.

Però no hi ha ningú. Aspiro profundament. Llibertat! Tants anys de tancament i de patir arriben a la seva fi. Estic al carrer. Avanço lentament sense cridar l'atenció i el meu cor comença a bategar de forma incontrolable. Massa fort. Serà algun tipus de control sobre el nostre cos per provocar problemes cardíacs? Per això la poca seguretat?

Respiro, aspiro, respiro, aspiro, respiro, aspiro... Deixo de pensar en tonteries. Sóc lliure. És la pura excitació la que ha provocat aquesta reacció. Camino pel carrer sense rumb. M'allunyo del camp de concentració. Però de sobte, al lluny, el veig. Un dels guardians. El que ens controla per les nits. Intento ser més ràpid que ell, però m'aconsegueix atrapar sense problemes. Amb un somriure diabòlic em diu:

"Segueixi amb el seu passeig, però no s'allunyi molt, que després es perd i ens té a tots patint a la residència".

No entenc les seves paraules, però s'allunya, i jo, segueixo pensant només en escapar.